

Arrest

nr. 271 925 van 26 april 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 25 januari 2019. Op 15 februari 2019 dienden verzoekers ouders een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) ook in zijn naam als vergezellende minderjarige werd ingediend.

Op 27 mei 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 250 396 van 4 maart 2021 besloot de Raad eveneens tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 16 maart 2021 diende verzoeker in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 20 april 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 2 december 2021.

1.4. Op 13 januari 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)'. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een twaalfjarige Salvadoraanse staatsburger, geboren en getogen in San Miguel, departement San Miguel. In januari 2019 reisde u in gezelschap van uw moeder A.(...) X.(...) T.(...) C.(...) (CGVS (...); O.V. (...)) en uw vader D.(...) A.(...) R.(...) R.(...) (CGVS (...); O.V. (...)) naar België, op legale wijze en met uw eigen paspoort. In Brussel zag uw zus Al.(...) X.(...) R.(...) T.(...) op (...) 2020 het levenslicht. In El Salvador baatte uw moeder een schoonheidssalon uit, uw vader werkte als taxichauffeur. Op 15 februari 2019 dienden uw ouders een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Uw moeder verklaarde dat in El Salvador één van haar broers in 2014 verdween en een andere broer in 2008 werd vermoord na problemen met een bende. Uw ouders verklaarden verder dat uw moeder aan een lid van de bende Mara Salvatrucha (MS; MS-13) geld, renta, moest betalen en indien zij dit niet zou doen, de bende haar gezin zou vermoorden. Uw ouders besloten daarop om El Salvador te verlaten. In de verzoeken van uw ouders werd op 27 mei 2020 door het CGVS een weigeringsbeslissing genomen. Op 26 juni 2020 dienden uw ouders een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Zij hielden in hun beroep vast aan hun verklaringen inzake de problemen met de bende MS-13 en stelden dat jullie in El Salvador mogelijk niet adequaat zouden kunnen worden behandeld indien jullie besmet zouden raken met covid-19 (ook: coronavirus). Op 4 maart 2021 volgde de RvV in haar arrest de beslissing van het CGVS, namelijk een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissingen in het kader van deze verzoeken zijn bijgevolg eindbeslissingen in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980. Op 16 maart 2021 diende u in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. In uw eigen verzoek verwijst u naar de problemen van uw ouders met de bende MS-13. Verder vreest u in El Salvador door bendes te kunnen worden beroofd, ontvoerd en/of gedood en zag u dat kinderen van benedeleden op hun scholen naar gelegenheden zochten om te kunnen vechten. Nog merkt u op dat u nachtmerries heeft. Uw advocaat stelt voorts op het einde van uw persoonlijk onderhoud dat u, verwijzend naar uw vrees om in El Salvador te worden beroofd, ontvoerd en/of gedood, een geïndividualiseerde vrees voor vervolging aanhaalt. Voorts verwijst zij naar uw profiel als Salvadoraanse tiener die de leeftijdsgroep bereikt heeft waarin benedeleden jongeren inlijven, tewerkstellen en vervolgen bij mogelijke uittreding. Zij verwijst hierbij naar de COI Focus inzake terugkeer van Salvadoranen van het CGVS van juli 2021. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u geen documenten neer. Uw advocaat verwijst naar de COI Focus 'Terugkeer naar het land na een migratie-episode' van het CGVS van 13 juli 2021.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd uw dossier toegewezen aan een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Voorts geeft u aan dat u nachtmerries heeft (CGVS, pp. 6, 7), maar legt ter staving van uw (voorgehouden) mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten geen enkel document voor. Uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het CGVS blijkt bovendien dat u – ondanks uw jeugdige leeftijd – telkens in staat was om coherente verklaringen af te leggen. U geeft immers telkens betekenisvolle antwoorden op de vragen die u gesteld worden (Verklaring DVZ, 21/11230, 19 april 2021; CGVS, pp. 2-8). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen. Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is. In dit geval blijkt uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat uw verzoek om internationale bescherming in hoofdzaak berust op dezelfde gronden die uw ouders aanhalen ter staving van hun verzoek, waarvoor de beslissing nu definitief is. Zo verwijst u naar de problemen van uw ouders met de bende MS-13 en vreest u dat zij u, uw broer en uw ouders zouden kunnen vermoorden (CGVS, pp. 6-7, 8). Deze elementen werden echter al besproken in het verzoek van uw ouders. Er kon geen nood aan internationale bescherming uit worden afgeleid. Daarnaast verklaart u dat u in El Salvador vreest door bendes te kunnen worden beroofd, ontvoerd en/of gedood (CGVS, pp. 6-7) en verwijst ook uw advocaat op het einde van uw persoonlijk onderhoud naar deze vrees (CGVS, pp. 8-9). U werd in El Salvador zelf geen slachtoffer van beroving of ontvoering, noch werden uw ouders er beroofd of ontvoerd. Evenmin gebeurde dit bij een van uw klasgenoten (CGVS, p. 6). U haalt geen elementen die erop wijzen dat er een redelijke graad van waarschijnlijkheid is dat u dit te beurt zou vallen ingeval van terugkeer. U maakt deze vrees dus niet concreet aannemelijk. Er kan geen nood aan internationale bescherming uit worden afgeleid. Voorts verklaart u dat u zag dat kinderen van bendeleden op hun scholen naar gelegenheden zochten om te kunnen vechten (CGVS, p. 7). U maakte dit niet zelf mee, maar heeft dit enkel van ver gezien (CGVS, p. 7). Er zijn geen aanwijzingen dat u, ingeval van terugkeer naar El Salvador, betrokken zou geraken in soortgelijke gevechten of hierin geïnvolveerd zou worden. Ook hieruit kan bijgevolg geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid. Voorts verwijst uw advocaat naar uw profiel als Salvadoraanse tiener die de leeftijdsgroep bereikt heeft waarin bendeleden jongeren inlijven, tewerkstellen en vervolgen bij mogelijke uittreding. Zij verwijst hierbij naar een COI Focus inzake terugkeer van Salvadoranen van het CGVS (CGVS, pp. 8-9). Uit de COI Focus 'Terugkeer naar het land na een migratie-episode' van het CGVS van 13 juli 2021 blijkt weliswaar dat bij de terugkerende migranten vooral de jongeren een geliefd rekruteringsdoelwit van de bendes vormen (p. 22), maar hieruit kan niet worden afgeleid dat u(w gezin) persoonlijk geïnvolveerd werd of zal worden bij terugkeer naar EL Salvador. Het simpelweg verwijzen naar een bestaand profiel of bestaande situatie volstaat immers niet om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Noch uw advocaat, noch brengt een concreet element aan om deze vrees te individualiseren. Er kan uit deze opmerking en dit document voor u dan ook geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In de uiteenzetting van het middel voert verzoeker tevens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hem ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing vernietigd te zien teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgend stavingstuk: de “*Nansen Note 2021/2*” (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.3. Vooreerst dient erop gewezen dat de Raad in zijn arrest nr. 250 396 van 4 maart 2021, in navolging van de commissaris-generaal op 27 mei 2020, in het kader van de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers ouders – die op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in zijn naam werden ingediend als vergezellende minderjarige – besloot tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In het kader van hun verzoeken verklaarde zijn moeder dat in El Salvador één van haar broers in 2014 verdween en een andere broer in 2008 werd vermoord na problemen met een bende en waarbij verzoekers ouders verklaarden dat verzoekers moeder aan een lid van de bende MS-13 *renta* moest betalen en, indien zij dit niet zou doen, de bende haar gezin zou vermoorden. Er werd geoordeeld dat de documenten die verzoekers ouders voorlegden niet volstonden om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige

schade aannemelijk te maken, alsook dat geen geloof kon worden gehecht aan hun verklaringen over de afpersing. Verder bleken de ouders van verzoeker niet over concrete en ernstige aanwijzingen te beschikken dat zij in El Salvador nog steeds door de bende zouden worden gezocht. Aangaande verzoeker verwezen zijn ouders naar de bedreigingen ten aanzien van zijn moeder, de algemene criminaliteit in El Salvador, de moord op de broer van verzoekers moeder in 2008 en het feit dat haar andere broer sinds 2014 vermist wordt. In dit verband werd vastgesteld dat de voorgelegde documenten allemaal werden aangevraagd met het oog op hun verzoeken om internationale bescherming, alsook dat verzoekers moeder nergens aangeeft dat de incidenten die haar broers zijn overkomen een band hebben met de door haar beweerde bedreiging ten aanzien van haar persoon. Verder hadden verzoekers ouders niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat zij louter en alleen op basis van hun verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zouden worden of een reëel risico liepen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. Tot slot werd geoordeeld dat het gemeenrechtelijk crimineel geweld, waaronder afpersing, niet kaderde binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador was in wezen doelgericht, en niet-willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair was, bleek nergens uit de informatie dat er ten tijde van de beslissing in El Salvador sprake was van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestonden dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Verzoeker dient op 16 maart 2021 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)*

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet stelt onder andere: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van dien aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

2.3.5. Op 2 december 2021 werd verzoeker gehoord op het CGVS. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.*

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd uw dossier toegewezen aan een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Voorts geeft u aan dat u nachtmerries heeft (CGVS, pp. 6, 7), maar legt ter staving van uw (voorgehouden) mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten geen enkel document voor. Uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het CGVS blijkt bovendien dat u – ondanks uw jeugdige leeftijd – telkens in staat was om coherente verklaringen af te leggen. U geeft immers telkens betekenisvolle antwoorden op de vragen die u gesteld worden (Verklaring DVZ, 21/11230, 19 april 2021; CGVS, pp. 2-8).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze motieven. Evenmin blijkt uit de bijgebrachte stukken dat aan verzoeker nog andere procedurele waarborgen dienden te worden toegekend. Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat verzoeker kan voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.6. Tijdens het persoonlijk onderhoud (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 2 december 2021 (hierna: CGVS)) verwijst verzoeker naar de problemen van zijn moeder met de bende MS-13 (administratief dossier, CGVS, p. 7). Verder vreest hij in El Salvador door bendes te kunnen worden beroofd, ontvoerd en/of vermoord en zag hij dat bendeleden aan scholen wachtten om kinderen te ontvoeren (*ibid.*). Ook voert verzoeker aan dat er kinderen van bendeleden op hun scholen naar gelegenheden zochten om te kunnen vechten (*ibid.*). Verzoekers advocaat voegt aan het einde van het persoonlijk onderhoud nog toe dat verzoeker als Salvadoraanse tiener de leeftijdscategorie heeft bereikt waarin bendeleden jongeren inlijven, tewerkstellen en vervolgen bij mogelijke uittreding (*ibid.*, p. 8-9).

In de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard om volgende redenen:

(i) uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat zijn verzoek om internationale bescherming in hoofdzaak berust op dezelfde gronden die zijn ouders aanhaalden ter staving van hun verzoeken, waarvoor de beslissing thans definitief is. Zo verwijst verzoeker aldus naar de problemen van zijn ouders met de bende MS-13 en vreest dat zij hem en zijn gezin zouden kunnen vermoorden, moet aldus worden vastgesteld dat deze elementen al werden besproken tijdens het verzoek van zijn ouders en hieruit geen nood aan internationale bescherming kon worden afgeleid;

(ii) in zoverre verzoeker verklaart dat hij in El Salvador vreest door bendes te kunnen worden beroofd, ontvoerd en/of gedood, moet worden vastgesteld dat uit zijn verklaringen blijkt dat hijzelf, alsook zijn ouders geen slachtoffer werden van beroving of ontvoering in El Salvador. Evenmin gebeurde dit bij een van zijn klasgenoten. Verzoeker haalt geen elementen die erop wijzen dat er een redelijke graad van waarschijnlijkheid is dat hem dit te beurt zou vallen ingeval van terugkeer en maakt zijn vrees bijgevolg niet concreet aannemelijk;

(iii) aangaande de verklaring dat verzoeker zag dat kinderen van bendeleden op hun scholen naar gelegenheden zochten om te kunnen vechten, dient te worden vastgesteld dat hij dit zelf niet meemaakte en dat er geen aanwijzingen zijn dat hij, in geval van terugkeer naar El Salvador, betrokken zou raken in soortgelijke gevechten of hierin geïnvolveerd zou worden;

(iv) met betrekking tot de verwijzing van zijn advocaat naar zijn profiel als Salvadoraanse tiener die de leeftijdsgroep bereikt heeft waarin bendeleden jongeren inlijven, tewerkstellen en vervolgen bij mogelijke uittreding, kan worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat onder de terugkerende migranten vooral de jongeren een geliefd rekruteringsdoelwit van de bendes vormen, doch hieruit niet kan worden afgeleid dat verzoeker of zijn gezin persoonlijk geïnvolveerd werden of zullen worden bij een terugkeer naar El Salvador. Het simpelweg verwijzen naar een bestaand profiel of bestaande situatie volstaat immers niet om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in

rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Na lezing van het administratief dossier dient, in navolging van de commissaris-generaal, te worden vastgesteld dat verzoeker ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.

2.3.7.1. De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker hoofdzakelijk – en dus niet uitsluitend zoals verkeerdelijk wordt voorgehouden in het verzoekschrift – berust op dezelfde gronden als deze die zijn ouders aanhaalden in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming, waarvoor de weigeringsbeslissing definitief is.

Zo verwijst verzoeker naar de problemen van zijn ouders met de bende MS-13 en vreest hij dat zij zijn gezin en hemzelf zouden kunnen vermoorden (administratief dossier, CGVS, p. 6-8). Deze elementen werden reeds besproken in het kader van de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers ouders. Daarbij hebben zowel de commissaris-generaal in zijn beslissing van 27 mei 2020, als de Raad in zijn arrest nr. 250 396 van 4 maart 2021, besloten dat er geen nood aan internationale bescherming kon worden vastgesteld. Het gezag van gewijsde van dit arrest van de Raad omvat de vaststelling dat de geloofwaardigheid van de vrees voor de problemen met de bende MS-13 niet werd aangenomen.

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat hij nog een kind was toen hij samen met zijn ouders vluchtte uit El Salvador en zich uiteraard voor een groot deel baseert op het relaas van zijn ouders. Hij voert in dit verband nog aan dat de vrees in zijn hoofd en in hoofd van zijn ouders nog steeds actueel is. De Raad wijst erop dat verzoeker de mogelijkheid om een eigen beschermingsverzoek in te dienen niet kan aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing die werd genomen ten aanzien van zijn ouders. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van het arrest geveld ten aanzien van verzoekers ouders en mag hierover aldus niet opnieuw uitspraak doen. De bevoegdheid van de Raad is in dit geval dus beperkt tot de beoordeling van verzoekers eigen elementen aangehaald in zijn verzoek om internationale bescherming. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de zaak rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen afgelegd door familieleden en steunen op dezelfde asielmotieven.

Waar in het kader van de verzoeken om internationale bescherming van zijn ouders reeds werd besloten dat zij niet aannemelijk hebben gemaakt omwille van voormelde bende problemen een nood aan bescherming te hebben, kan de commissaris-generaal bijgevolg terecht besluiten dat verzoeker op basis van dezelfde bende problemen als zijn moeder evenmin een nood aan bescherming aannemelijk maakt.

2.3.7.2. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog beargumenteert dat de commissaris-generaal op geen enkel ogenblik een individueel, persoonlijk onderzoek heeft gevoerd naar de vrees in zijn hoofd, zijn specifiek en kwetsbaar profiel en de gevaren die hij persoonlijk loopt in geval van terugkeer naar El Salvador, dit terwijl hij en zijn advocaat deze wel kenbaar hebben gemaakt tijdens zijn persoonlijk onderhoud, dient te worden vastgesteld dat hij voorbijgaat aan de diverse motieven van de bestreden beslissing waarin wel degelijk wordt ingegaan op de elementen die verzoeker (en zijn advocaat) doorheen zijn persoonlijk onderhoud heeft (hebben) aangehaald ter verantwoording van zijn apart verzoek om internationale bescherming, doch waarvan wordt geoordeeld dat zij niet kunnen worden beschouwd als elementen die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

De Raad stelt in dit verband vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkel concreet verweer voert tegen de motieven waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) in zoverre verzoeker verklaart dat hij in El Salvador vreest door bendes te kunnen worden beroofd, ontvoerd en/of gedood, moet worden vastgesteld dat uit zijn verklaringen blijkt dat hijzelf, alsook zijn ouders geen slachtoffer werden van beroving of ontvoering in El Salvador. Evenmin gebeurde dit bij een van zijn klasgenoten. Verzoeker haalt geen elementen die erop wijzen dat er een redelijke graad van

waarschijnlijkheid is dat hem dit te beurt zou vallen ingeval van terugkeer en maakt zijn vrees bijgevolg niet concreet aannemelijk; (ii) aangaande de verklaring dat verzoeker zag dat kinderen van bendeleden op hun scholen naar gelegenheden zochten om te kunnen vechten, dient te worden vastgesteld dat hij dit zelf niet meemaakte en dat er geen aanwijzingen zijn dat hij, in geval van terugkeer naar El Salvador, betrokken zou raken in soortgelijke gevechten of hierin geïnvolveerd zou worden. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat verzoeker geen specifieke en individuele elementen aanbrengt die een apart verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.7.3. Waar verzoeker in het verzoekschrift en zijn advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud (administratief dossier, CGVS, p. 9) wijst op verzoekers jonge leeftijd en zijn vrees gerekruteerd te worden door criminele bendes in El Salvador, wijst de Raad op het volgende.

Vooreerst benadrukt de Raad dat bendeleden in het kader van een rekrutering personen met een welbepaald profiel viseren. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de bendes voornamelijk kwetsbare jongeren in moeilijke socio-economische situaties viseren met het oog op rekrutering en dit vanaf heel jonge leeftijd (UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”*, p. 35-36; COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020), p. 18-19).

Verzoeker is weliswaar een jongen van 13 jaar afkomstig uit San Miguel, gelegen in het departement San Miguel waar bende MS-13 aanwezig is, maar dit is niet voldoende om een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade vast te stellen. In de landeninformatie bijgebracht door beide partijen, kan worden gelezen dat de bendes, in de wijken die onder hun controle staan, kinderen en minderjarige jongeren gebruiken voor hun criminele activiteiten (zoals op de uitkijk staan als *poste*), waarbij een vraag tot ‘samenwerking’ of het verlenen van diensten kan uitmonden in rekrutering. Evenwel, niet alle kinderen en jongeren afkomstig uit wijken die onder controle staan van een bende, lopen een even groot risico om in het vizier te komen van bendes. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat het risico afhankelijk is van het profiel van de jongeren, in de zin dat de bendes voornamelijk kwetsbare jongeren in moeilijke socio-economische situaties viseren die vervolgens bij de bendes aansluiting vinden om er een identiteit te krijgen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat rekrutering door bendes in El Salvador veelal is ingegeven door persoonlijke kenmerken zoals armoede, lage scholingsgraad of de veiligheid van henzelf en hun families. Veelal gaat het om een vrijwillige of semivrijwillige rekrutering waarbij verschillende bronnen wijzen op de afwezigheid van opties voor de jongeren in deze wijken. Zo zijn het bijvoorbeeld de ouders die zich geprivilegieerd voelen omdat de bende hun kind kiest om er deel van uit te maken dan wel de kinderen zelf die dankzij de bende een soort bescherming ervaren die ze zonder de bende niet zouden hebben of voelen zij zich gemotiveerd door het krijgen van kleine voordelen (cadeautjes, maaltijden, enz.) en het winnen van respect en sociale status. Kortom, het zijn bovenal arme jongeren die, mede omdat ze lager opgeleid zijn en vaak niet naar school gaan, dan wel jongeren die te maken krijgen met politieke, economische en sociale uitsluiting, die het grootste risico lopen op rekrutering (zie UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”*, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19; UK Home Office *“Country Policy and Information Note, El Salvador: Gangs”*, februari 2020, p. 23-27 en Refugee Law Initiative *“An atomized crisis: reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”*, p. 15, 17, 19-20 waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020).

De Raad stelt, na lezing van het administratief dossier, vast dat het profiel van verzoeker, behalve zijn leeftijd, niet voldoet aan de geschetste kenmerken van jongeren die doorgaans in het vizier komen van bendes voor samenwerking, dienstverlening en rekrutering. Er blijkt niet dat verzoeker en zijn ouders zich in een precaire socio-economische situatie bevonden noch dat verzoeker, zijn zus of zijn ouders enige affiniteit zouden hebben met de bendes. Zo blijkt uit de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers ouders dat zijn moeder een schoonheidssalon uitbaatte en zijn vader werkte als taxichauffeur (zie ook: ‘verklaring DVZ’, vraag 15), alsook dat hij naar school ging (*ibid.*, vraag 11).

Er zijn in het administratief dossier geen aanwijzingen die aannemelijk maken dat daar alsnog anders over moet worden geoordeeld. Verzoeker maakt immers, naast zijn vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer door de bende MS-13 of door een andere bende zal worden vervolgd of gevisieerd. Zijn relaas bevat geen geloofwaardige elementen waaruit kan blijken dat hij werd of zou kunnen worden benaderd door bendes in het kader van een samenwerking of rekrutering. Evenmin zijn daartoe concrete aanwijzingen, zoals ervaringen van klasgenoten of familie in dit kader (administratief dossier, CGVS, p. 7).

2.3.8. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker in het verzoekschrift om hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoeker merkt in dit verband op dat de commissaris-generaal zelfs niet motiveert over de nood aan subsidiaire bescherming en stelt dat de (humanitaire) situatie in El Salvador *anno* 2021 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en dat het beschouwd wordt als een van de gevaarlijkste landen ter wereld, ter illustratie waarvan hij citeert uit het artikel *“El Salvador: A Nation Held Hostage – a photo essay”* van The Guardian van 22 november 2019 en het artikel *“El Salvador gang violence ms 13 nation held hostage”* van Foreign Policy van 30 november 2019. Verzoeker verwijst nog naar de *“ontsporende situatie van veralgemeend geweld”* in El Salvador en citeert hiertoe uit het persartikel, *“El Salvador’s Bukele deploys military after spike in murders”* van Reuters van 12 november 2021 en het persartikel *“El Salvador Police confirm 20 homicides in one day”* van PL News van 11 november 2021.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoeker ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus *“Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus *“Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de door beide partijen aangebrachte landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Met zijn algemeen betoog dat de (humanitaire) situatie in El Salvador *anno* 2021 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en beschouwd wordt als een van de gevaarlijkste landen ter wereld toont verzoeker geenszins aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar El Salvador een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. In zoverre verzoeker nog verwijst naar het rapport van “Nansen 2021/2” (verzoekschrift, stuk 3) en opmerkt dat de commissaris-generaal zich niet langer kan verschuilen achter het argument dat bendes als een criminele organisatie dienen te worden beschouwd om op die manier geen grondig onderzoek te doen naar de vrees voor en problemen met de bendes in hoofde van verzoeker, dient te worden benadrukt dat uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt persoonlijke en zwaarwichtige problemen te hebben gekend en/of te zullen kennen bij een eventuele terugkeer naar El Salvador met de bende MS-13 of een andere bende die in zijn hoofde nopen tot een nood aan internationale bescherming. Het betoog dat bendes niet louter als criminele organisaties kunnen worden bestempeld, kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.10. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht besloten dat verzoeker geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig door een gespecialiseerde *protection officer* werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van

verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.12. Waar verzoeker in ondergeschikte orde nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET